

HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES HAVI-LAP.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ, EGYES SZÁM 20 FILLÉR, AMERIKÁBA 1 DOLLÁR

Felelős szerkesztő:

Dr. SZALÓS ARTUR KAPOSVÁR, NÉMETH ISTVÁN-UTCA 2. Pénzküldemények ide küldendők

A Szent Lélek keresztsége

HAUSER MÁRKUSTÓL.

Ismertem a Szent Lélek Istent és sokat beszéltem volt róla anélkül, hogy a boldogságát ismertem volna. Sokszor prédikáltam a Szent Lélekről, de nem volt bennem iránta szeretet.

A Szent Lelket, mint személyt nem ismertem, a titka el volt rejtve előttem. Már 12 éve, hogy az Úr szolgálatában álltam és mégsem ismerem azt, kiről az Úr Jézus azt mondja: „De mikor eljön amaz, igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem Ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall és a bekövetkezőket megjelenti néktek. Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz és megjelenti néktek.” Ján. 16. 13, 14.

Ezekben az időkben volt egy „kartársam, ki a szolgálatban segített nekem. Ez azonban inkább a testet kereste, mint a Lelket. Ennek megmondtam, hogy vágyódom a Szent Lélek keresztsége után. És így egyik lettünk abban,

hogy együtt imádkoztunk a Lélek kitöltéséért. De barátom nem volt kitartó. Már egy pár nap mulva így szólt: „Ha Isten akarja, úgy meg fogja adni nekünk az Ő lelkét, a dolgot erőltetni nem lehet. Az én lelkesedésem megijesztette őt és hogy nyugodtan a régiben maradhasson, fölhagyott a Lélek kitöltésének könyörgéséért. Ennél kitartóbb voltam a buzgó könyörgésben az Úr előtt. Én tisztában voltam azzal, hogy Isten akarja adni az Ő Lelkét annak, aki azt tőle kéri. Ez a vágyódás és kívánság olyan nagy lett az én szívemben, hogy napokon át telve volt az én szívem, az én elmém ezzel az egy kívánsággal, megtelni az Úr Lelkével. Minden küzdelmem e cél felé volt irányítva. De mennél többet imádkoztam, annál hidegebb és üre-

sebb lett az én lelkem; de tudtam, hogy érzés nélkül kell hinnem. Isten akarja adni az Ő Lelkét és így én is akarom, ezért tovább imád-

koztam, tudván, hogy az ígérteit be fogja váltani. Így bármilyen üresnek is éreztem magamat, bármilyen messzinek is tűnt az ég, én kitarítottam az imádság mellett, támaszkodva az Urnak szavaira. Egyik reggelen azután, amikor ismét a térdeimen voltam, a következőket mondtam az Urnak „Uram, miért nem felelsz nékem? Felhagyjak ezzel a kéréssel? Haragszol reám? Üresen akarsz elbocsájtani? Vagy a saját erőmből, amint épen tudom, végezzem el a te munkádat? Jöjj, oh jöjj hozzám, jöjj belém, töltsél meg magaddal te isteni Szent Lélek!” — De mi történt, villámlott? Tűz esett le a mennyből? Mint egy folyam úgy esett reám fentről az Urnak tüze, áthatott, megmelegített, megittatott megtöltött. A szívemnek panaszos kiáltása most dicsőítésbe és magasztalásba csapott át. Az Ur szava beteljesedett rajtam. Olyan nagy lett az én örömem, és az Ur reám töltötte az ő jelenlétét. Örömmel gondolok vissza arra a napra és ilyenkor mindig úgy érzem, mintha újabb hatalommal esne reám az Urnak tüze. Igen, Isten adja a Szent Lélekét az övéinek, kik azt tőle őszintén és kitarlóan kérik. Dicsőség azért az Ő szent nevének! Világos és tiszta az Urnak eme ígérete; és ha támaszkodom az Urnak ígérteire és kérem őt éjjel nappal, minden imádságomban, úgy birtokába veszek. Ő most te veled is cselekedheti ezt ha az Urral együtt te is akarod! A könyörgésben lett az átadásom teljes.

Sokan szeretnék az Istennek ajándékát csak úgy mint a tanítványok, jártukban, sétálva a mezőn, a kalászkokat tépve Istennek országa erőszakot szenved és aki erőszakkal magához ragadja azé. Vágyódtál e már azután a Lélek után? Imádkoztál e már érte? Komolyan akarod e azt mit Isten akar? Akkor kérd, de kérd komolyan és áthatatosan és az Ur nem hagyja a buzgó és áthatatos imádságot felelet nélkül.

Németből Minor.

Az eredményes élet.

Dr. Charles Trumbull-tól.

II.

A konferencia első estéjén egy miszionárius beszélt az élet vizéről. Azt mondotta, hogy Isten akarata az, hogy az Ur tanítványai mindegyike élő viznek forrásává legyen; forrássá, mely nem csak időszakosan, hanem folytonosan és feltartóztathatatlannal önti magából vizét. „Az Ur saját szavai állítják ezt” — mondta és idézte János 7, 37. versét: „Aki hisz énbenem, amint az Irás

mondotta, élő viznek folyamai ömlenek annak belsejéből.” Hangsúlyozta, hogy vannak Istennek olyan gyermekei, kik kevés élő vízzel rendelkeznek; nem forráshoz, inkább kutakhoz hasonlítanak, honnan csak időközönként lehet egy-egy kis vizet huzni s akkor is olyanok, mint az indiai kerekcsutak, melyek nagy zajjal járnak s éktelen lármát csapnak, de kevés vizet adnak. Vannak azonban Istennek olyan gyermekei is, kikből az élet vize állandóan ömlik s ezt mint valami hatalmas folyam árját semmi sem tartóztathatja fel. Majd beszélt egy indiai aszszonykáról, ki csodálatos módon tudott bizonyosságot tenni Megváltójáról, úgy hogy azoknak, kik hallották szegyenkezniök kellett, pedig ő csak egy esztendeje hogy megismerte az Urat.

Másnap vasárnap reggel volt, egyedül voltam, elmondtam Uramnak nehézségeimet és könyörögtem; mutasson utat a szabadságra. Ha Megváltóm számomra még nagyobb és hatalmasabb lehetne, kértem nyilatkoztassa ki magát. Olyan nagy szükségét éreztem az ilyen kinyilatkoztatásnak, mert ez volt más Isten gyermekei életében is, kiket csak ismertem, a győzelem tilka. Kértem Istent jelentse ki számomra teljesebben a Krisztust. Velem volt az a prédikáció is, mit ama júniusi estén Londonban hallottam: „Krisztus az én életem.” Midőn térdeimről felemelkedtem, imádkozva átanulmányoztam még egyszer. Majd ismét kértem Istent, hogy végtelen türelme, megbocsátó szeretete által ajándékozzon meg azzal, mit kértem tőle. És Isten egy új Megváltót adott nékem s Uram jelenlétének eddig nem ismert tudatát.

Milyen csodás változáson mentem át! Alig vagyok képes szavakba foglalni és mégis csodákat művelő volt úgy az én, mint azok életében, kikkel csak érintkezésbe jutottam.

Csak most vált életemben valósággá mindaz, mi az Ujszövetségben Krisztus lakozásáról szól; Krisztus benned — te Krisztusban — Krisztus életünk — Krisztusban maradni — mind megannyi betűszerinti, áldott tény és nem csak üres szólám lett számomra. Milyen más szemmel olvastam most János 15. fejezetét Efézus 3, 14-21. Gal. 2, 20. és Fil. 1, 21-et.

Bár Jézust mind Megváltómat ismertem, azonban mindig úgy tekintettem, mint ki rajtam kívül volt, ki megváltói munkáját úgy szólván rajtam kívül végezte el s ki mindig készen volt arra, hogy mellém álljon, velem maradjon, segítsen, erőt és szabadulást adjon számomra. Most azonban dicsőbb megtapasztalásra jutottam: végre valósággá lett számomra az, hogy az Ur Jézus a szó szoros értelmében bennem lakik, sőt mi több — életemmé lett azáltal, hogy testem, lelkem,

szellemem benső kapcsolatba hozta önmagával. Mennyivel dicsőbb dolog ez, mint egy kívül álló Megváltóval birni! Életemmé lett Jézus Krisztus. Isten Fia s ez azt jelentette számomra, hogy nem úgy kell ezután Hozzá segítségért fordulnom, mintha rajtam kívül álló személyiség volna, hanem csak kérnem kell, hogy bennem és általam végezze el munkáját s akaratát. Testem az Övé lett, valamint gondolkozásom, akaratom s nézeteim is és nem csak hogy az Övé, de valószínűleg egy darab Belőle, ki elvárta tőlem annak beismerését, hogy „élek, de nem én, hanem Krisztus bennem.” Maga Krisztus lett életemmé, nem csak képletesen, de a szó szoros értelmében véve, mint amilyen valóságos tény az, hogy irászatlanomat, melyen kezem nyugszik, fából készítették.

Ezek után csodálkoztok e azon hogy Pál apostol szívéből csorduló örömmel mondja: Krisztus az én életem? Ezzel nem azt mondta, mint ahogy én azt azelőtt tévesen értelmeztem: „Jézushoz hasonló lenni az én életem; Krisztustól segítséget nyerni az én életem vagy Jézusnak szolgálni az én életem.” Nem Ő sokkal tovább ment és azt a titokteljes kijelentést tette: Krisztus az én életem! Ezt a verset azelőtt sohasem értettem meg igazán. Olyan hálás vagyok, hogy most — miután kibontakozott előttem — mind többet vagyok képes felfogni e dicső igazságból

Elég az hozzá, hogy most egész biztosan tudom: van élet, mely az örökkévalóságba nyulik és ez a Jézusban való élet s ez csak akkor mehet át személyes tulajdonunkba, ha életünket, akaratunkat teljesen kiszolgáltatjuk és nem csak mint Megváltónkat fogadjuk el, hanem mint parancsoló Urunkat, Mesterünket, ki szívünket teljesen birtokába veszi és isteni gazdagsággal tölti meg.

„Mi volt a következménye eme élményemnek? Vajjon ez a megtapasztalás új Krisztus fogalommal ajándékozta meg gondolatvilágomat? gazdagabb és megelégedettebb lettem általa? Ha csak ennyi volna az egész, egy szót sem szoltam volna róla. Nem. Forradalmát gyökeres átalakulását jelentette életemnek. Mert ha valaki Krisztusban van, mint az irás mondja, új teremtmény az.

„Krisztus él bennem.” Hát benned? Elfogadad-e már te is így Őt? El akarod-e Őt így fogadni?

Mióta e dicső élmény megtapasztalására jutottam, nem mondom: nem vétkeztem, sajnos előfordult, de azt is megtapasztaltam, hogy ismét helyreállító mindent, rendező kegyelem is van, mely csodálatosképpen megáldó, közvetlen és teljes. Megtanultam, hogy ha teljesen csak Jézusban bízom, nem kell a bűnök ellen küzdenem. Jé-

zusnak hatalmában áll engem bűnös megkötöttségeimtől is megszabadítani. Azt is megtapasztaltam, hogy ez a szabadság meg is tartható, ha Megváltónkat királlyá koronázzuk életünkben, kinek drága vére minden bűntől megtisztít.

Az a háromszoros hiány — miről cik kem elején tettem említést — életemből csodálatos módon eltűnt.

Először: teljesen más, sokkal mélyebb lett Istennel való közösségem, és most erősebb Vele való kapcsolatom, mint az életemben valaha volt. Másodszor, mióta az Urba vetem teljesen bizalmam győzedelmeskedtem ama bizonyos kedvenc bűneim felett is, melyek azelőtt oly nyomasztóan hatottak rám s megsemmisítesemre pályáztak. És harmadszor elmondhatom, hogy lelkipásztori munkálkodásom gyümölcsei annyi mennyei örömet okoztak, mit soha sem hittem volna, hogy, e földön elérni lehetséges. Hat legjobb barátom, mint komoly, érett keresztyének engedve befolyásomnak teljesen átalakultak a Megváltó ereje által, miután hozzám hasonló módon megragadták Őt és az isteni teljesség birtokába jutottak. Kettő közülük egy anya és a fia. A fiú, egy fiatal, 25 éves üzletember; egy másik pedig Philadelphiában volt egy nagyáruház igazgatója. Jóllehet évek hosszú során az Urnak szentelt, tevékeny keresztyén életet éltek, most keztek engedni Jézus munkálkodó hatalmának s befolyásolták ezáltal sok barátjukat s üzlettársukat országszerte. Egy fehérhaju öreg ember 70 éven felül volt, midőn igazi békességet és az imádságban oly örömet talált, mit sohse gondolt volna, hogy elérhető. Nagyon sok csodálatos példát tudnék még felhozni arra, hogy mit tud tenni Jézus egy Isten gyermeke életében, ha az Neki adja az összes kulcsokat, hogy szíve egész lakását birtokába vegye.

Jézus Krisztus nem csak segítők akar lenni, oh nem, Ő életünk szerelné lenni. Nem csak értünk akar munkálkodni, de azt akarja, hogy mi Őt rajtunk keresztül munkálkodni hagyjuk, hogy úgy használhasson fel bennünket, mint ahogy mi egy ceruzát írásra használunk vagy jobban mondva, mint egy ujját az Ő kezén.

Ha életünk nem csak az övé lesz, hanem Krisztus maga lesz értünké, életünk győzedelmes etté lesz, mert Őt senki s m tudja legyőzni. A győzedelmes élet a gyümölcsöző, szolgálatakrész élet, mert a győzelem csak egy része életünknek, teljesen negatív része, szolgálatunk és egyéniségünk is gyümölcsöt kell hozzon, ha Krisztus ami életünk Egesz bizonyosan be is következik ez az eset, mert Krisztus a mi életünk! Ő nem tagadhatja meg magát: „Nem azért jött, hogy Neki szolgáljanak, hanem, hogy Ő szolgáljon.” Azért a mi szolgálatunk teljesen ál-

alakul, ha meg engedjük az Urnak, hogy rajtunk keresztül munkálkodjék. Ez a gyümölcsözés, mint szolgálatunk állandó kísérője csak a Benne való hitből fakad. Cselekedeteink az Ő rajtunk keresztül végzett munkálkodásának eredményei lesznek.

Természetes először Megváltónkat mint személyes Megváltót el kell fogadnunk, Őt kell kiosztott Véré s a kereszten történt váltásghalála által Közbenjárónkul elismernünk.

Azután még két feltételnek kell megfelelnünk, hogy az isteni élet a maga teljességében kibontakozhassék s tulajdonunkká válhasson.

1. Adj *mindent*, ami vagy s amid van teljesen feltétel nélkül az Urnak Jézus Krisztusodnak át. Mondd meg Istennek, hogy kész vagy egész életedben, *minden* tekintetben az Ő akaratát cselekedni bármibe kerüljön is.

2. Hidd, hogy Isten teljesen megszabadított a bűn törvényétől (Róma 8, 2) nem azt, hogy meg fogja tenni, de már meg is tette. Minden hited e két lépéstől függ. A hitnek hinnie kell, még akkor is, ha semmit se érez, vagy lát, mert Istenben vak módjára kell bizni és teljesen rábízni magunkat, anélkül, hogy bármily bizonyítékot keressünk.

Gyermeki vak hittel kell mondanunk: „Tudom hogy az Ur minden hiányomat betölti, hitbeli fogyatékoságomat is, mert kegyelme számomra is elég.”

És ne feledd egy pillanatra sem, hogy maga az Ur Jézus minden áldásánál jobb, jobb minden erőnél, jobb győzelemnél, jobb ama szolgálatnál is, mit reád bizott. Krisztus munkálja a szellemi erőt, de maga Krisztus több mint ez az erő. Ő Isten legjava, Ő Isten maga, és ez a legfőbb jó a mienk lehet. Mienk lehet Jézus, ha teljesen Neki adjuk magunkat s míg saját életünket feladjuk valósággá lesz: nem az én hanem Krisztus él bennünk!

Pordította: Tim.

Jézus és a világ.

Nemcsak egyéniségünkben különböznek egymástól, hanem tanai is ellenkezők. A világ azt mondja: Boldogok a bölcsék; Jézus azt mondja: Boldogok a szelídek. A világ: boldogok a magas rangúak a függetlenek, a gazdagok; Jézus: Boldogok a lelki szegények. A világ Boldogok a hatalmasok, a bátrak, a győzők; Jézus: Boldogok akiknek szívük tiszta. A világ: Boldogok a vidámak, az élvágyók, a mulatozók; Jézus: Boldogok akik éheznek és szomjuhozak az igazságot. A világ azt tanítja, hogy okosság,

hírnév, becsülés, vagyon, hatalom, szórakozás, jólét, nagyuri származás, fejedelmi társaság az életnek tulajdonképeni áldásai, amire törekedni kell; Jézus azt tanítja, hogy szeretet, alázatosság, szentség önmegtagadás az életnek legszebb disze és a gazdagságnak legnemesebb formája.

E világ tanai hiu semmiségek, aki ezt követi ábrándnak hódol; aki Jézus tanait követi hűségesen, nyer halhatatlanságot, dicsőséget, becsülést és örök életet. **Válassz!**

Helyzetképek és idők jelei.

III.

Figyelem! Közvetítjük a mukdeni csatát.

Az angol lapok japán tudósítói jelentik: „A tokiói rádió leadóállomás a közvetítésben igazán rekordot ért el, mert hallgatóinak a mukdeni csata egyes részleteit közvetítette direkt a harcterről. Ez volt az első alkalom, amikor valaki anélkül, hogy lakását elhagyta volna, pontosan és közvetlenül követni tudta a harc egyes mozzanatait. A hadizóna különböző helyein mikrofonok és rádió leadók lettek felállítva. Ilyen módon a hallgatók nemcsak a magyarózó előadásait és felvilágosításait hallhatták, hanem az ügyek bőmbőlését és a küzdők csatazaját. A közvetítés oly sikeres volt, hogy a hallgató meg tudta különböztetni a fegyvergyök lötyölését a gépfegyver kattogásától. Hallani lehetett a sebesültek jajgatását és a haldoklók hörögését...”

Meg kell hagynunk, hogy a technikai és egyéb kulturális fejlődés terén sokra vittük. Ime a hazafias japán esténként otthonában egy csésze kínai tea mellett kerevete sarkában bodor füstöt eregetve hallgathatja a japán hódító hadjárat sebesülteinek és haldoklóinak nyögését és hörögését. Ha bizonyos idő múlva megunja, egyszerűen bekapcsolja az esti hangversenyt, hogy gyönyörködjék a foxtrott és a tangó zenéjében. A legközelebi háború alkalmával bizonyára mi európaiak is részesülünk hasonló élvezetben; Mert, hogy a leszerelési konferenciák dacára nem szűnnek meg a háboruk és csatazaj, azt minden bibliai keresztény tudja. Vajjon micsoda idegcsiklandozó eszközöket fog még a tévutra vezetett és démonok által megszállott emberiség kitalálni?

IV.

Egy ember = 3 Márka 90.

A „Harcoló istentelenek” által kiadot

egyik kézikönyvben, mely világnézetük helyességét kívánja bizonyítani az ember élete a testben levő anyagok, illetve alkatrészek értékének felsorolása szerint van megállapítva. A könyv a következőket közli: „A tudomány megállapította, hogy a legkomplikáltabb lény az ember, a következő alkatrészekből áll: 59% víz, 5% glutin, 0'8% szén-sav. Ebből a vegyészek kiszámították, hogy az ember a következő értékeket képviseli: Egy drab szappanhoz való zsír; egy közepes szeg előállításához szükséges vas; cukor, mint amennyivel egy sőtartó megtelik; mész, mint amennyi egy tyukól kimeszeléséhez szükséges; 2.200 gyufaszál előállításához szükséges foszfor; egy orvosi adag magnesium; kálium, mint amennyi szükséges egy lövéshez a játékgyuból; kén, amennyi elég ahhoz, hogy egy kutyát bolhától megszabadítson. Az összesnek értéke 1 rubel 95 kopek. (3 Márka 90)”

Íme az anyagi világnézet az ő anyagi következtetéseivel, amely alkatrészei szerint akarja megállapítani az ember értékét, ami mint munkaerő bizonyára még Oroszországban is többet ér. Nyomorúságos egy tudomány, amely vegyelemezni tudja az emberi testet, de felépíteni képtelen. A test anyagának talán csak ennyi az értéke, de az emberi test értékét a halhatatlan lélek adja meg, ami a szentírás szerint többet ér az egész világnál. Ezen halhatatlan lélek megváltásáért adta az Ur Jézus az Ő életét, hogy valaki benne hiszen, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. (Németből),

Izráel kezd ébredezni.

... Áron... elvéve kezökből... az aranyfüggöket a füleikről... csínála abból öntött borjut. És így szóltak: Ezek a te isteneid Izráel...
II. Móz. 32. 3. 4.

Mi az utolsó idöket éljük a mikor befejeződésben van a Messiásnak szava: „A fűgefáról (a zsidók) vegyétek pedig a példát: mikor az ága már zsendül és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár.” Mát. 24. 32.

Ma ugyan még az aranyborju körül táncol a legtöbb zsidó és hallatszik a házaikból... A kiáltás „ezek a te isteneid Izráel.” Igen hányan mondják ma még a pénz az Isten. A pénzt a mammont szolgálják, sajnos nem csak a zsidók, hanem az ugynevezett keresztyének is. És hallatszik mindenfelé: A pénz — ez a te Istened. Szegény az az ember akinek a hideg arany az Istene. Oh ébredj Izráel és hallgass az Ur szavára.

hallgas a próféták szavaira. Ők ahhoz akarnak vezetni aki békességet és örök életet hozott néked, aki nagyobb Dávidnál, aki nagyobb Mózesnél, aki nagyobb Salamonnál aki a Sáleem királya a te királyod oh Izrael. Miért veted meg a te királyodat? Aki azt mondja: „nem akartok hozzám jönni hogy életek legyen?”... ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek; „mert rólam irt ő” Ján. ev. 5. 40. 45. Gondold meg oh Izrael a világ elmulik az ő kívánágaival együtt, de a ki az Isten beszédét hallja és megtartja az megmarad örökké. Ismered e az irásokat? Nem a szokásokat, nem a vallásodat! Oh te tudod azt, hogy mit kell csinálni a hagyományok szerint Pesachkor. De hát a Mózes és a próféták irásait miért nem kutatod és miért nem keresed? Ha őszintén keresed úgy megtalálod a te Messiásodat akiről már Mózes és a próféták irtak. Nem a pénz, nem az aranyborju a te Istened Oh Izrael. Nem ez fog téged megmenteni, ez pusztulásba fog vinni, mert ezt az aranyat irigyelek tőled a körülöttes levő népek és ezért ezt egykoron erőszakkal fogják tőled elrabolni. Oh vajha akkor már ismernéd az Izrael megtartóját és királyát. Luk. 2. 10. 11.

De hála az Urnak már kezd a lepel lehullani Izrael fiainak szeméről. Már kezdenek többen hinni Krisztusban mint megtartójukban Neugewitz egy Krisztusban hívő zsidó azt írja, hogy most sokkal könnyebben érhetők el a zsidók mint 20 évvel ezelőtt. Amerikában seregestől ismerik fel a zsidók Krisztusban Messiásukat. Luft ugyancsak egy Krisztusban hívő zsidó, haza került évek múltán hazájába Tarnowba. Egyik napon azután elment a városnak egyik nagy kávéházába ahol egy csésze kávéért rendelt. A körülötte levő zsidók egymásra néztek és azt mondták: „Ez úgy néz ki mint egy zsidó és még sem az. Az arckifejezése zsidós, de hát nincs neki pajessza. (Egy kegyes zsidó nem vághatja le a szakálát, hát még leborotválni!) Egy páran azután bátorságot vettek maguknak és oda léptek Luft-hoz és kérdezték: „Őn ugy-e zsidó, hová valósi?” „Angolországból, felelt Luft. Oh akkor ön bizonyára sok pénzt hozott magával?” „Nem hoztam magammal sok bankót, de egy kincset hoztam mit mindjárt meg is mutatok néktek” Erre már egy egész csomó földije mind zsidók körül vették, hogy megláthassák azt a kincset mit ez a különös ember hozott Angliából. Luft erre egy kis csomagot velt elő és felbontotta, héber evangéliumi részek voltak. Megmutatta nekik Máté evangéliumot mondván: „Itt van a világnak drága gyöngye, mit Isten adott az embereknek. Megtaláljuk ebben a könyvben, a Jézus Krisztust a világ Messiásától.” Csendben hallgatták meg Izraelnek egy bizonyoság

tevőjét. Egy pár évvel ezelőt még ordítottak volna és kidobták volna Luftot, de most örömmel végig haltak és megköszönve elfordíták az evangéliumot. Igen Izrael kezd ébredezni.

Varsóban pedig írja a „Zionsfreund” egy rendőrnök kell visszatartania a zsidó tömeget a Krisztusban hívő zsidók összejöveteleitől mert a nagy terem nem tudja a halgatókat befogadni. Így ébred Izrael, a fügefa kezd zöldelni közel van a nyár és Krisztus ismét eljön. Hát te mit teszel Izraelért? Oh légy utmutatója néki a Messiáshoz. Imádkozz érte.

Minor.

Egy borzasztó álmom.

Alkohol.

Az esetet egy lelkész beszéli el és megjegyzi, hogy minden szó a teljes igazságot foglalja magában. De halljuk a lelkész elbeszélését:

Felsőbbségem Irország C. nevű városkájába küldött, ahol egy kis gyülekezetnek szolgáltam. Egy novemberi reggelen három óra tájban csengetés zavart fel álmomból, egy haldoklóhoz hívtak. Ilyen kérések teljesítésére mindig kész voltam és csak pár percig tartott amíg elkészültem. Az előszobában egy kis leány várakozott reám, aki azért jött, hogy a beteghez vezessen. A leány keservesen sirt és szaggatottan tudta elbeszélni, hogy az atya halálán van.

„És hogy hívják atyádat szegény gyermekem?” kérdeztem részvétellel.

„Patrik Connel” felelte, majd aggódva tekintett, hogy micsoda érzelmeket vált ki nálam e név. Én értésére adtam, hogy jövök.

A név nem volt ismeretlen előttem. Hányszor tértem be Connel gunyhójába, hogy megkíséreljem az istentelen apát jobb utra téríteni, de minden törekvésem hiába volt. Talán halálos órájában sikerül őt az üdv elfogadására bírnom, gondoltam magamban.

A gyermek előre ment, a fagyos őszi levegő átjárta még a meleg téli ruhát is. Befordultunk egy sötét barátságatlan és piszkos utcába és hamarosan célhoz értünk. A leány kinyitotta a rozszant ajtót és egy szűk lépcsőn megindultunk felfelé. Már lent különböző hangokat hallottam, de mindenek felett erős női zokogást. A betegszoba ajtaja kinyílt. A szobából nem sokat lehetett látni, mert csak egy fagygyertya világította azt be, amit egy hidegtől reszkető gyermeki kéz tartott. Idejövetelemnek tárgyát mégis hama-

rosan megtaláltam. Ott feküdt szegényes szalmán dagadt kék arccal a szegény iszákos. Rettenetes látvány. Sohase hittam volna, hogy egy ember ilyené válhat. Ajkai nyitva voltak és feketék, fogai összeszorítva, szemei félig nyitva, de csak a szem fehérje volt látható. Az egész arc eltorzulva, keze görcsösen összekulcsolva. Rettenetes kép volt a fagygyertya világánál. Mikor tekintetemet a betegről elfordítottam, barátomat Dr. L.-t láttam, aki épen kísérletet tett, hogy a betegen eret vágjon. Minden hiába volt vér nem folyt.

„Van-e még remény?” kérdeztem halkan.

Fejét rázta és miután csuklóján hiába kereste az ütőeret, elengedte a kezét, amely mereven esett a másikra.

„Ez már halott” jelentette az orvos.

Halott! Oh mily borzasztóan hatott reám itt e szó „halott”. Halott bűnbánat, halott kegyelem nélkül! Lehetséges-e itt az örök élet reménysége? A halottra tekintettem és elgondoltam, ha festő lennék lefesteném ezt az arcot a maga rettenetességében és pokoli kinnak nevezném, halál reménység nélkül.

A szegény asszony a földön ülve keservesen sirt, hogy majd a szive hasadt meg, a gyermekek félig aggódva, félig kíváncsian fogták körül, a halált még nem ismerték. A fájdalom első megnyilatkozása után letérdeltünk és a gyászolókat buzgó imában a mennyei Atya kegyelmébe ajánlottam. Az ima alatt tekintetem önkéntelenül a halottra tévedt, de oh borzalom mit láttam! Az iszákos félig felemelkedett fekvőhelyén, fejével bölintott és megkiserelte felkelni. Mintha kővé meredtem volna. Kísértetekről szóló és babonás történetek kergették egymást egyamban. Ajkam elnémult, gondolataim egész zavartak voltak. Ljedtségemből az asszony sikolya szabadított meg. Odarohant az ágyhoz és ájuitan rogyott össze. Ezalatt az orvos is oda sietett a feléledthez és látta, hogy az érvágásnál ejtett sebből bőven folyik a vér. A férfi még nem tudott beszélni bár megkiserelte, mire az orvos megtiltotta neki a beszédet.

Reggel felé volt mikor a beteget elhagytam, aki közben jótékony álomba merült. Az orvos kijelentette, hogy ez az eset megmagyarázhatatlan előtte. Az emberen a delirium tremens, merevgörcs és gutaütés jelei mutatkoztak, de a három közül egyik se volt. Különös eset volt, de még különösebb dolgok követték. Az orvos megtiltotta, hogy senki se beszéljen a beteggel amíg ő engedélyt nem ad. Negyed napon barátom hozzám küldött azzal, hogy már meglátogathatom a beteget.

Mikor hozzá mentem ágyban feküdt

és bensőleg nagyon nyugtalannak látszott. Mikor beléptem háromszor négyszer kiálltotta egymásután: „Hála Istennek, hála Istennek!” Miután hozzátartozóit megkértem, hogy hagyjanak magunkra, a beteg ágyára ültem. Amint egyedül voltunk így szólt: „Most már nem kell, hogy mondja nekem hová vezet a széles út, hogyan végződik az istentelen élet, mindent tudok saját szememmel láttam mindent.” Egész nyugtalan lett hanykolódott ágyában, majd hangos szóval így folytatta: „Igen uram a pokol lüze ég bennem, a pokolban voltam, a pokolban. Mondom önnek el vagyok veszve!” A hang amint ezt mondta megrendített, majd hiszterikus nevetéssel arcát kezeibe temette.

Egy pohár vizet nyújtottam neki és biztaltam, hogy röviden mondja el mind azt ami az utóbbi időkben vele történt. És figyelmeztettem ha még egyszer ilyen érzelmeknek adja át magát azonnal elmegyek. Miuán ivott így szólt hozzám: „Szükségtelen, hogy Önnek köszönetet mondjak, egy átkozottnak köszönete és áldása úgy sem ér semmit.”

Mondtam neki, hogy amit tellem kötelességem volt és felkértem még egyszer, mondja el mindazt ami lelkét nyomja.

Betegem a következőket beszélte el: A múlt pénteken este részegen jöttem haza. Az éjszaka felébredve úgy tűnt fel nekem mintha rosszul érezném magamat. Kikeltem ágyamból, kinyitottam az ablakot, de nem elégitelt ki a levegő azért, hogy több levegőt kapjak lementem. Egészen józan voltam mikor álmomban lefelé mentem és a lépcsőket olvastam. Amikor a lépcső legalsó fokára értem és ráléptem a padlóra, a padló velem egyszerre süllyedni kezdett én mind mélyebre és mélyebbé estem, amíg elvesztettem eszméletemet. Nem tudom meddig tartott az esésem, de úgy tűnt fel, hogy az mindig gyorsul. Mikor magamhoz tértem egy nagy asztal mellett ültem, melynek végére nem láthattam. Ezen asztal körül szorosán egymás mellett ültek a legkülönbözőbb emberek. Először azt hittem a szabad ég alatt vagyok. De a nyomasztó levegő mást bizonyított. Azután egy különös vörös fényt láttam és mikor felfektintettem észrevettem, hogy egy nagy barlangban vagyok, melynek mennyezetén hatalmas tüzgolyók lebegtek. Amikor ezt észrevettem felkeltem helyemről és így szóltam: „elmegyek innen ez nem nekem való hely.” A mellettem ülő férfi erre hangos hahotában tört ki és így szólt: „Ülj le, helyedet soha el nem hagyhatod.” Akkor elkezdtem kiállni: „Az Isten nevében hagyjatok engem eme gonosz helyről elmenni!” Egyszerre egy hatalmas férfit láttam körülbelül 15 láb magas lehetett, akit azelőtt sohasem láttam. Arcán feltűnő gögös

kifejezés ült. Mikor felemelkedett az egész gyülekezet sóhajtva hajolt meg és egy rettenetes nyomás nehezedett keblemre, hogy nem tudtam szólni. Az óriás reám nézett. Tudtam ki volt, a mester akinek gyerekségem óta szolgáltam és ő felém ordított, rettenetes hangja még most is fülemben cseng. „Ha megígéred, hogy bizonyos idő múlva visszajössz el mehatsz.” Én minden rendelkezésemre álló erőmből kiállítottam: „Megígérem, de Isten nevében bocsáss el.” Ebben a pillanatban ismét elvesztettem eszméletemet és amikor magamhoz tértem ágyamban ültem és a vér csergedezett végig karomon. Itt elhallgatott és a verejtéket törölte homlokáról.

Néhány pillanatig hallgattam. Az egész elbeszélés, de különösen az elbeszélő ijedsége mély benyomást tett reám. Hosszabb szünet után kétségbeesett arckifejezéssel és ijesztő komorsággal kérdezte: „Es most uram van e még remény számomra? Nincs e lelkem örökre elveszve? Nem vagyok e kényszerítve ezen rettenetes helyre menni? Van e még időm menekülni?”

Éreztem, hogy a felelet nem könnyű. Azt mondtam neki semmi körülmények között sem szabad álmát mint beteljesedő jóslatot tekinteni, hanem mint egy intő szöveget, hogy munkálja lelke üdvösségét amíg nem késő. Megmagyaráztam neki, hogy Isten kész minden bűnösnek megbocsátani, aki bűnét megbánja és új életet kezd. A szegény iszákos csodálatosan megnyugodott. Néhány nap múlva tapasztalhattam, hogy figyelmeztetésem nem volt hiába. Elhagyta világi barátait és megtért az Urhoz Meggyőződése, hogy az álom Istentől volt ez által csak megerősödött.

Helek multak el, egészsége teljesen helyreállt élete pedig Isten igéjének bizonyosságául szolgált.

Egy napon amikor megláttam őt éppen avval volt elfoglalva, hogy a lépcső alján levő deszkát szeggel megerősítette. Mosolyogtam. Ő észrevette és így szólt: „Mégértem mosolygását, de ha ön az én helyemben volna bizonyára ön is megerősítené e deszkát; valahányszor reá lépek és meginog a lábam, emlékeztet az álmomban történt rettenetes esésre. Különben is lakást akarok változtatni de mivel előbb minden fillért adósságom törlesztésére akarok fordítani egyelőre ez nem lehetséges.

Több hónap telt el. Barátom elhatározásához hű maradt. Foglalkozáshoz jutott és majdnem sikerült összes adósságát kifizetni. Mindenki becsülte az egykori ivót. Még csak kevés mondani valóm van.

Egy este ép akkor találkoztam vele mikor munkájából hazafelé tartott; nagyon boldogan és barátságosan köszöntött. Mikor

legközelebb láttam már halott volt. Halála különös akarom mondani rettenetes volt. Szeretnék hallgatni de kötelesség érzetem parancsolja mindent elmondani.

Egy napon Connel az utcán összetalálkozott egy idegennel akiben ifjúkori barátját ismerte fel. A viszontlátás feletti öröm nagy volt. Connel hosszas beszélgetés után reá hagyta magát beszélni, hogy egy korcs mába menjenek. De oh ki irhatja le a gonosz ital hatalmát egy abstinens iszákos felett? Még ha megtért is egy vigyázatlan pillanatban hatalmába keritti szenvedélye és elbuktatja.

Szegény Connel a korcsját egészen lerészegedve hagyta el. Ugy kellett haza vinni és ágyba fektetni. A család fiatalabb tagjai már nyugovóra tértek. Felesége keserű könnyeket sirt és a fél éjszakát aggódva virrasztotta át a beteg égyánál. Éjfél után két óra felé kissé elszunnyadt. Mikor fél óra múlva felébredt, két személyt látott nesztelenül kisurranni az ajtón, egyik közülük a férje volt. „Pat, drágám, hová mégysz? Semmi válasz. A következő pillanatban rettenetes robaj. Kisietet a gyertyával, lennt a lépcső végén egy csomó ruhát látott — férjének élettelen porhüvelye volt. — Miért kelt ki ágyából, miért ment ki, senki sem tudja. Esés közben nyakát szegte ép azon a végzetes deszkán.

Beteljesedett-e az álom? Hol van az Ő lelke? Szabad-e felelnem? Különös érzéssel hagytam el a házat. Az álom és a valóság csodálatosan fedte egymást.

Eddig a lelkész elbeszélése.

Kerüld az italt, mert még lelki üdvödet is elrabolja.

Németből. Sz.

HIREK.

Wallrabenstein Jakab lelkész a budapesti gyülekezet prédikátora egyházunkban viselt minden tisztéről, valamint ténykedéséről önként lemondott és egyházunkból kilépett. Nevezett volt lelkészünk a gyülekezeti munka mellett két év óta epileptikusok és hülyék ápolásával is foglalkozott s most minden idejét e munkának akarja szentelni. Munkájára az Ur áldását kívánjuk!

Hitmélyítő Prédikátor konferencia volt szeptember 20—22-ig Dombóváron. Az emlékedés tárgyát a délelőtti és délutáni órákban I. Tim. 3 és 4 fejezetei képezték. Esténként pedig evangélizáció volt. A prédikátorokon kívül számos gyülekezeti tag vett részt úgy helyből mint vidékről. Képviselve voltak a miskolci, nyiregyházi és kaposvári gyülekezetek is. A napok gyorsan multak és azt mondhatjuk, hogy a Tábor hegyén éreztük magunkat. Mert az Ur volt velünk az Ő közelségét éreztük. És most megerősödve vehetjük fel a küzdelmet az Ur országáért.

100 éves fordulóját ünnepli az evangéliumi keresztyének tábora. Hudson Taylor születésének. Hudson Taylor a kínai belföldi misszió megalapítója, aki egymaga több misszionarust adott Kínának imádságos hitének Istenhez folyamodó erejével, mind megannyi országos misszió társaságok. A nagy hálaadó ünnepségből a magyar reformátusság is ki kívánja venni részét. Mint szerény palmaágót a nagy misszionárius pompásan megírt rövid életrajzát újból kiadta a Magyar Református Külmiszió Szövetség. A kis füzet a Külmisziói Füzetek sorozatában jelent meg Sallay István ref. lelkész tollából; ára 40 fillér. Alkalmas vallásos estélyekre, magános épülésre, a külmiszió iránti szeretet fokozására. Megrendelhető: A „Keresztyén Könyvesház” Könyvüzletében Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

Uj Törökök közül most hozott képekkel **vetített képes előadás sorozat tartására** indul az országos külmisziói titkár. Meghívást a gyülekezetek részéről örömmel vár a Magyar Református Külmiszió Szövetség Budapest, VIII. Gyulai Pál-utca 9 II. 21.

Morvay István s. k.

a M. R. K. Sz. országos titkára.

A „Békeharangra” adakoztak: Kristóf Domokos budapesti baptista lelkész testvér 2 P. K. I. Budapest 1 P. Az Ur adja sokszorosán vissza. Részünkről köszönet.

Hány uj barátot szereztél már a Békeharang számára?

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövetség Budapest, VI. Felsőerdősor 5.
A kiadásért felelős: Dr. Szalós Artur.

Nyomatott: A Kultura Könyvnyomdában Kaposvár, Fő-utca 26. Cégt. Henczer István.